

Література:

1. Закон України «Про туризм» від 18.11.2003 р. № 1282 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : zakon.rada.gov.ua/laws/show/1282-15.
2. Антонюк Н.В., Занько Ю.С. Державна політика України у сфері туризму: досвід і проблеми реалізації / Н.В. Антонюк, Ю.С. Занько // Вісник Львівського університету. Серія «Міжнародні відносини». – 2008. – Вип. 24. – С. 7–12.
3. Про внесення змін до Закону України «Про туризм» : Закон України від 18.11.2003 р. № 1282-IV // Офіційний вісник України. – 2003. – № 50. – Ст. 2600. – С. 34–55.
4. Механізми державного регулювання сфери туризму: сутність і шляхи удосконалення / А.М. Близнюк, Л.І. Давиденко, Н.Й. Коніщева // Вісник ДІТБ. Серія «Економіка, організація і управління підприємствами (у туристичній сфері)». – 2007. – № 11. – С. 76–84.
5. Поняття державного регулювання [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://uk.wikipedia.org/wiki/Державне_регулювання.
6. Державне управління: Словник-довідник / За заг. ред. В.М. Князева, В.Д. Бакуменка. – К. : Вид-во української академії державного управління, 2002. – 228 с.
7. Кулак Н.В. Загальні тенденції державного регулювання інноваційного розвитку сфери підприємницької діяльності// Молодий вчений: Науковий журнал.- Вип.. № 12.1 (40) грудень, 2016 р. Херсон: Вид-во ТОВ «Видавничий дім «Гельветика» , 2016.- С.129-135.
8. Щербак В.Г. Управління персоналом підприємства: Наукове видання. / В. Г. Щербак – Харків: Вид. ХНЕУ, 2005. – 220 с.

УДК 340.0

ПРАВОВА ДОКТРИНА

Студент Д.К.Бугай гр. БП-1-13

Студент І.Ф. Гненюк гр.БП-1-2-16

Наук. керівник к.н.з держ.управ. Кулак Н.В.

Київський національний університет технологій та дизайну

У науковій літературі з приводу визнання за юридичною доктриною статусу джерела права нерідко висловлюються повністю протилежні точки зору, і єдиної думки із цього питання в науці немає.

І. Ю. Богдановська вважає, що «в багатьох правових системах питання про те, чи є доктрина джерелом права, ще більш спірне, ніж питання про визнання його джерелом судової практики» [1].

Термін «доктрина» застосовується:

а) як учення, філософсько - правова теорія;

б) як думки вчених-юристів із тих або інших питань, що стосуються суті й змісту різних юридичних актів, із питань правотворчості й правозастосування;

в) як наукові праці найбільш авторитетних дослідників у сфері держави і права;

г) у вигляді коментарів різних кодексів, окремих законів, «анотованих версій» (моделей) різних нормативно-правових актів.

У правовій літературі до форм вираження правової доктрини відносять: юридичні конструкції, юридичні догми, правові позиції та правові преюдиції [6], загальні думки юристів, право юридичної експертизи, програмне право, право, що ґрунтується на обіцянках і т. ін. [7].

Для того щоб визначити поняття правової доктрини, спробуємо виділити її основні характерні риси. До них слід віднести таке: – правова доктрина – це система уявлень (ідей) про право; – мета правової доктрини – забезпечення порядку в суспільних відносинах, вирішення юридичних казусів; – суб'єктами, які створюють правову доктрину, виступають, як правило, вчені - юристи.

Доктрина стає «прямим джерелом права», якщо законодавець санкціонує певні праці юристів, не відтворюючи їх текст у законі [15], або суди офіційно посилаються на праці юристів (доктрина санкціонується судовим звичаєм).

Є як переваги, так і недоліки використання правової доктрини в системі джерел права.

До переваг правової доктрини слід віднести: – високий рівень науковості, який забезпечується вченими-юристами на основі правових поглядів (парадигм), що панують у суспільстві; – індивідуалізація правової доктрини до обставин конкретної справи, що сприяє знаходженню юридично правильного й справедливого рішення; – письмова форма вираження, що дозволяє встановити зміст правової доктрини; – добровільність застосування правової доктрини; – для доктрини характерним є постійне оновлення, що відбувається за рахунок нових ідей і поглядів, проте зарахування їх до категорії доктринальних відбувається лише після апробації їх на практиці та підтримання більшістю вчених і професіоналів - практиків, які займаються юриспруденцією [3]; – використання правової доктрини як джерела права сприяє гармонізації правової системи. До недоліків правової доктрини відносять такі положення: – правова доктрина нерозривно пов'язана з ідеологією, що спричинює небезпеку виникнення випадків прерогативи певних групових або особистих інтересів, результатом чого є нерівність і несправедливість; – відсутність системності правових доктрин може стати причиною неузгодженості й плутанини в ході вирішення аналогічних (типових) правових ситуацій (казусів); – не визначено місце правової доктрини в системі джерел права, її співвідношення з іншими джерелами права, що може сприяти колізії між ними.

Література:

1. Закон України «Про туризм» від 18.11.2003 р. № 1282 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : zakon.rada.gov.ua/laws/show/1282-15.
2. Антонюк Н.В., Занько Ю.С. Державна політика України у сфері туризму: досвід і проблеми реалізації / Н.В. Антонюк, Ю.С. Занько // Вісник

- Львівського університету. Серія «Міжнародні відносини». – 2008. – Вип. 24. – С. 7–12.
3. Про внесення змін до Закону України «Про туризм»: Закон України від 18.11.2003 р. № 1282-IV // Офіційний вісник України. – 2003. – № 50. – Ст. 2600. – С. 34–55.
 4. Механізми державного регулювання сфери туризму: сутність і шляхи удосконалення / А.М. Близнюк, Л.І. Давиденко, Н.Й. Коніщева // Вісник ДІТБ. Серія «Економіка, організація і управління підприємствами (у туристичній сфері)». – 2007. – № 11. – С. 76–84.
 5. Поняття державного регулювання [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [http://uk.wikipedia.org/wiki/Державне регулювання](http://uk.wikipedia.org/wiki/Державне_регулювання).

УДК 340.0

ПРАВОВИЙ СВІТОГЛЯД: СУЧАСНІ УМОВИ ФОРМУВАННЯ

Студент Д.К.Бугай гр. БП-1-13

Наук. керівник к.н.з держ.управ. Кулак Н.В.

Київський національний університет технологій та дизайну

Правова свідомість і правова культура є складовою частиною правового світогляду. Існує правова свідомість і правова культура особи. Різним соціальним групам теж притаманно мати правову культуру та правову свідомість, що безумовно свідчить про наявність у вищезазначених суб'єктів правового світогляду.

Відомо, що правовий світогляд оскільки являється складовою частиною загального світогляду людини.

Таким чином, правовий світогляд можна охарактеризувати як уявлення людини про навколишню реальність скрізь призму її соціальних та природних можливостей, за допомогою яких особа задовольняє свої нагальні особисті потреби, що мають поважитися іншими суб'єктами.

Треба зазначити, що в науковій літературі крім поняття правовий світогляд вживається термін юридичний світогляд. Науковці пропонують вживати термін юридичний світогляд лише до тих соціальних явищ, котрі є результатом, діяльності держави, а конкретно органів влади, що виражаються у прийнятті законів, підзаконних документів, їх офіційного тлумачення й застосування.

Термін правовий світогляд пропонується застосовувати до явищ які виникають не залежно від волі держави, а внаслідок дії загально-соціальних закономірностей [1]. Це явища, які відбуваються незалежно від волі держави, формують нові погляди та права людини, тому, що побудовані на базових засадах прав людини, але є результатом відстоювання своїх прав, та соціальних гарантій [3].